

Минаватъ нѣколко часа. Изведнѣжъ вдѣсно отъ насъ, далече нѣкжде, екватъ чести пушечни гърмежи. Срѣдъ тѣхъ, съ малки паузи, остро потракватъ картечници. Нощенъ бой. Нѣщо страховито и зловещо, защото въ безмълвната тишина гърмежитѣ бѣха по-ясни и съ едно особно, металическо ехо, което високо и звънко се издигаше въ нощта. Гърмежитѣ се усилватъ все повече и повече. Тежко и протяжно, каточе въ леността на една просъница, обаждатъ се и топове. Ние гледаме на западъ, търсимъ съ очи. Но това е скрита, обгърната отъ мрака борба, невидима вихрушка, която се носѣше по земята, пълнѣше мълчанието на нощта и съ леденитѣ езици на своя ужасъ каточе облѣхваше и самотнитѣ звезди, които плахо трептѣха тукъ-тамъ между разкжсанитѣ облаци. И тая вихрушка расте, усилва се, все така невидима, далечна. Чести топовни гърмежи — ето нова, странна гледка: отъ дветѣ страни, низко въ мрака, кръстосватъ се и чезнатъ надолу огнени линии, сякашъ мигновенитѣ следи на падащи звезди.

Предупрежденията на началника на щаба каточе се сбждваха. Наистина имаше нощна атака. Само че това бѣше далечъ, нѣкжде оттатъкъ Тунджа. Гърмежитѣ ту замлѣкваха, ту наново се подемаха. Но внезапна тревога бѣше настѣпила по фортоветѣ. Сънътъ и почивката тамъ бѣха прекжснати. Блеснаха про-